

Ο κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος διερχόμενος τήν ερημον τῆς Πετραίας Ἀραβίας τῷ 1907.

* Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ *

I

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Thomas Moore)

Μοράζο τὸ τριαντάφυλλο, μοράζο τον ἀνθίζει
Οἱ ὄφαιοι τον οἱ σύντροφοι ἐπέθαναν πᾶντες...
Τὸ χοῦμά τον δὲν ἔμειν' οὐδὲ ἀνθὸς νὰ καθορεῖται
Καὶ ἔρια τὰ στεγάματά τον τώρα ξεγυγάνε !

*

Ἐτσι ἄλλα, πανέρημο δὲν θέλω νὰ πεθάνης
Κομοδύται οἱ συντρόφοι σου καὶ σὸν κοιμήσουν τώρα
Σκοφλῶ σου τ' ἀνθοπέταλα ἀνάλαφρα νὰ φάγης
Τὴν κίλην ποῦ τοὺς δέχτηκε στὴρ ὕστερη τοὺς ὥρα.

*

Κι' ἔγὼ ἔτοι ἐπόθησα, ἡ φίλα δταν δίσηγ
Καὶ πέσοντι ἀπ' τοῦ ἔφωτα τὸν κρῆπο τὰ πετράδια,
Ἡ ἀγάπη μον δταν λείπει πετὰ καὶ ὁ φίλος μον δταν σφίνοι
Να μὴν πομετόν μόρος μον στοῦ κόδουν τὰ φημάδια.

II

ΡΟΥΘ

(Thomas Hood)

Μέσου στὰ στάχνα κρατῶντας τὸ στῆθος ψηλά,
Μέσου σ' δλόχονσι φῶς τ' αὐγανὸ βοντηγμένη,
Ἐμοιαζε πάπια τοῦ Ἡλιον πιστὴ ἐρωμένη,
Ποῦ τοῦζε πλέκει φιλιάδες φιλιάδων φιλιά.

*

Στὰ μάγονλά της τὸ κόκκινο τοῦ φθινεπώδον
Οὔρωμαζε, κι' ὅμοι τὸ μέτωπο ἔβαφε χρῶμα,
Σὲ παταρούντα στ' ὅγρῳ ποῦ φντρώντει τὸ χῶμα,
Ἡταρε μέσα σὲ στάχνα μεστὰ καὶ τοσά.

*

Τὸ μέτωπό της χαϊδεύειν πλούσια μαλλιά
Καὶ τὰ ματόκλαδα πέφταν μὲ κάπια τριχοπή,
Ποιὰ ἦταν πειό μαῦρα κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῆ,
Μόρ' τῶν ματιῶν της πᾶς κρύβαν τὴν ἀγια φωτιά.

*

« Όμορφη κόδη, τῆς εἰπα, ὁ Θεὸς δὲν τὰ θέλει
Κεῖ δπον σπέρνων ἔγω, ἐσὺ νὰ μαζεύῃς
Ἐλα μὲ μένα νὰ βρῆς τὴ καρδὰ ποῦ γνωρεῖς,
Ἐλα νὰ βρῆς τὴ καρδὰ στὴ μικρή μον φωληά ! »

ΜΑΝΩΛΗΣ Κ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ

